

הליכה יש מחזר טוב יותר. נכון, לא נוכל לראות את אחותנו לעתים קרובות, אבל הוא עשיר מאוד. כן, הוא קמצן ידוע, אבל לאשתו לא יקמץ וחייה יהיו אצלו טובים יותר."

הסכימו האחים וחיתנו את אחותם לאיכר העשיר בכפר הרחוק. עבר זמן ועצוב נעשה לאחים שלא ראו את אחותם כבר חודשים רבים. החליטו

האח הצעיר החולני

אלבניה

חיו בכפר שלושה אחים ואחות. כאשר האחות בגרה החליטו האחים לחתן אותה.

"בכפר המרוחק ביום הליכה אחד יש מחזר" אמר האח בכור "נוכל לבקר את האחות שלנו לעתים קרובות."
"בכפר המרוחק מכאן ביומיים הליכה יש מחזר טוב יותר" אמר האח השני "נוכל לבקר את אחותנו מדי שבוע - שבועיים."
"לא" אמר האח הצעיר, שהיה קרח, חלש וחולני "בכפר המרוחק שלושה ימי

שאחד מהם ילך ויבקש מבעלה שייתן להם להביא אותה הביתה לימים ספורים. והאח הבכור יצא לדרך. הלך שלושה ימים והגיע עייף ורעב מאוד לביתו של הגיס.

הגיס ראה אותו עוד מרחוק, שמח מאוד, יצא לקראתו ומיד קרא לאשתו: "אישה! ראי מי בא לבקר אתנו. האח הבכור שלך! תכיני מיד ארוחה טובה, תאפי עוגה יפה. הוא בוודאי רעב מהדרך."

שמחה האחות והתחילה בהכנות. מילאה את השולחן באוכל משובח ובמשקה טעים והאורח עם בעל הבית התיישבו לסעודה.

אך לגיס הקמצן חבל היה לבזבז את האוכל הטוב על האורח. הוא מיד שבר חתיכת עוגה, אכל אותה מהר ואמר: "תודה לאל, שבעתי או לא שבעתי, לא חשוב. העיקר שהאורח שבע." והוא קם מהשולחן ויצא מהחדר. האח הבכור נשאר לבדו ליד השולחן. הוא הבין שהארוחה הסתיימה ולא נאה יהיה לו לאכול לבדו. קם גם הוא והלך לישון רעב.

אך בעל הבית לא ישן. כשראה כי האורח שלו נרדם, קרא לאישה ואמר לה שהוא רעב. היא הביאה לו את מה שהיה על השולחן, הוא אכל את הכל עד לפירור האחרון ורק אז נרדם.

בבוקר האח הבכור שתה כוס קפה עם בעלי הבית, שוחחו על הא ועל דא ואז האורח אמר, כאילו דרך אגב: "אולי תיתן לאחותי לבוא הביתה לימים אחדים. אנו מתגעגעים אליה מאוד." אבל בעל הבית לא הסכים. הוא התחיל להביע תירוצים מתירוצים שונים למה הוא לא יכול לוותר על אישתו אפילו ליום אחד. וכך בסוף חזר האח הבכור הביתה רעב ובלי אחותו. עברו כמה ימים ואז האח האמצעי החליט לנסות להביא את אחותם האהובה. גם הוא הלך שלושה ימים והתקבל בזרועות פתוחות על ידי הגיס העשיר. אך כשהתיישבו לארוחה בעל הבית נהג כמו שנהג עם האח הבכור.

האורח נאלץ לישון רעב, שמע תירוצים כמה שאחותו נחוצה לבעלה, ובסוף חזר לבדו הביתה. "אתם לא הצלחתם להביא הנה את אחותנו ועכשיו תורי" אמר האח הצעיר, זה הקרח, החלש והחולני "אלך ולא אוותר עד שלא אביא את אחותנו לבלות כאן אתנו!" והוא יצא מיד לדרך. הגיס ראה אותו על הדרך וקרא לאשתו: "אישה! ראי מי בא לבקר אתך. האח הצעיר שלך! איזו שמחה! אבל הוא הרי חלש וחולני, אז צריך לארח אותו כראוי. תאפי עוגה מיוחדת. תביאי את המטעמים שבמזווה. תכיני לנו ארוחה כיד המלך!"

הגיע זמן הארוחה. בעל הבית והאורח
ישבו לשולחן מלא כל טוב. בעל הבית

לקח ראשון חתיכת מאפה, אכל אותו
וכמו קודם אמר:
"תודה לאל, שבעתי או לא שבעתי, לא
חשוב, בכל אופן האורח שבע!" ובמילים
האלה קם משולחן ויצא לחדר השני.

"נראה לי" אמר האח הקרח "שהיום
אכלת מאוחר את ארוחת הצהריים שלך
ואין לך תיאבון. ואני דווקא רעב מאוד, כי
שלושה ימים הלכתי בהרים ובעמקים
ומהבוקר אפילו קרום של לחם לא בא
לפי."

והוא התחיל לאכול מכל דבר שעמד על
השולחן. אחרי שגמר לאכול ראה
שנשארה עוד חתיכת עוגה לא קטנה.
"בואי הנה, אחותי" קרא "תאכלי גם את
חתיכת עוגה!"

"תודה, אינני רעבה!" ענתה האחות.
ואז האורח הביט סביב וראה כלב שישב
בפינת החדר וחיכה לשאריות הסעודה.
הוא הוריד מהשולחן כל מה שעוד נשאר
וזרק לכלב את כל השאריות.

בעל הבית הקמצן כעס מאוד שהתרגיל שלו לא הצליח והוא בעצמו נשאר רעב, אבל לא יכול היה לעשות דבר.

האח הקרח נשכב אחרי האוכל על הספסל, לא הרחק מהתנור, והעמיד פניו כאילו ישן. והגיס, בעל הבית, הלך לישון בקיבה ריקה. הוא היה רעב, לא הצליח להירדם והסתובב במיטה בלי לישון, כמו על מחבת לוחטת. בסוף לא יכול היה לסבול יותר ולחש לאשתו:
"אישה! תכיני לי דבר מה לאכול. אני ממש מת מרעב!"

"מה להכין לך? פיתה על פחמים או לבשל מרק צח?" שאלה האישה בלחש.
"תכיני מה שיהיה יותר מהר" ענה בעלה
"רק תמהרי, אני סובל ממש!"

האישה לקחה קערה, לשה מהר בצק, הבעירה אש בתנור ושמה פיתה גדולה על הפחמים החמים.

אבל האח הקרח לא חשב לישון ועקב בעיניים במה שעושה אחותו. הוא מיד הבין מה היא מכינה, קם מהספסל וניגש אליה.

"מה את עושה בשעה מאוחרת כזו, אחותי?" שאל.
"שום דבר" ענתה "רק בדקתי אם האש דולקת בתנור."
"אז תשמעי" אמר "רציתי באמת לשוחח אתך ביחידות. אסביר לך איך אנו, האחים, החלטנו לחלק את האדמות שלנו, את השדות, ואת המרעה."

והפחמים כך שהפיתה נעשתה כולה
שחורה מהפחם והפיח.

האחות הידקה את שפתיה כשראתה
שמהבצק שהכינה לא נותרה אפילו
חתיכה אכילה אחת.
"מה עשית, אחי! הרי הכנתי כאן פיתה
בשביל בעלי!"

והוא לקח לידו את צבת הפחמים
והמשיר:

"האח הבכור יקבל את החלקה
שמתחילה על יד הבית, כאן" והוא תקע
חתיכת פחם חמה במקום כלשהו בבצק,
"ונגמרת איפה שעומדים שני עצי האלון
הגדולים" והוא צייר בצבת קו עמוק בתוך
הבצק, מחתיכת הפחם ולאורך מחצית
הפיתה.

"האח השני יקבל את האדמה שמתחילה
ליד האלונים" והוא תקע בבצק חתיכת
פחם אחרת "ונגמרת כאן, ליד התעלה"
והוא תקע לתוך הבצק עוד חתיכת פחם.
"ואני אקבל את מה שנשאר" וכאן הוא
ערבב עם הצבת את הבצק עם האפר

"אתמול לא הספקתי להשרות את
הלבנים" ענתה "ואינני רוצה להשאיר את
העבודה למחר."
"זה מצוין" אמר האח "אז בהזדמנות
תכבסי גם את התרבוש שלי!"
והוא זרק לסיר את התרבוש המאובק
שלו.
"מה עשית, אחי!" קראה האחות "למה
זרקת את התרבוש לסיר המרק?"
אבל כבר היה מאוחר. המרק גלש
מהקלחת ובתחתית נותר רק התרבוש
המלוכלך של האח הקרח.
האישה הלכה ושוב סיפרה הכל לבעלה.
"אז תביאי לי לפחות קצת חלב לשתות"
ביקש הבעל. והיא הלכה לרפת וחלבה
את הפרה שלהם. אך כשרק יצאה

"באמת?" השתומם האח "בכלל לא
חשבתי על כך!"
והוא נשכב שוב על הספסל כאילו ממשיך
לישון.
האחות חזרה לבעלה וסיפרה מה קרה.
"אני אמות מרעב!" צעק הבעל "לפחות
תכיני לי מרק צח, ומהר!"
האישה הכניסה לקלחת הכל מה שהיה
נחוץ למרק, קמח, שומן ותבלינים,
מילאה את הקלחת במים והעמידה שוב
על האש.
האח הקרח עקב אחריה וכשראה
שהמים רותחים קם פתאום על רגליים
וניגש לתנור.
"מה את עושה שוב, אחותי?" שאל.

מהחדר האח הקרח הלך בשקט אחריה
והסתתר תחת הסולם שעמד בדרך.
כשהאחות חלבה כבר את הפרה והלכה
חזרה עם קנקן החלב ביד, הוא יצא
לקראתה ובקול, המחקה את קולו של
בעלה, לחש:
"תני לי לשתות אותו כאן. אחרת הבריון
הקרח, האח שלך, שוב יעשה איזה
תעלול.
האחות לא יכלה להבחין בחושך כי זה
לא בעלה שמדבר, והקרח שתה את כל
החלב, עד הטיפה האחרונה.
כשהאישה חזרה לחדר היא ראתה שם
את בעלה שחיכה לה באי-סבלנות. "מה
אפשר לעשות" בכה כמעט "אני כל כך
רעב. אולי אלך לגינה ואוכל מעלי הכרוב

שגדל שם" אמר, אחרי ששמע את
סיפורה של אשתו.
הוא יצא מהבית והלך לגינה ושם התחיל
לקרוע עלים מראשי הכרוב ולאכול
אותם. אלא שהקרח הלך אחריו, תפס
מקל עץ בריא שמצא בדרך, והתחיל
להרביץ לגיס מכות בגבו. הוא דפק בו
חזק וקרא בקול רם:
"אחותי! אחותי! בואי מהר! חמור פרץ
לגינה שלכם וזולל כרוב!"
בעל הבית רץ מהר הביתה ומרוב בושה
לא הוציא הגה מפיו. הוא נשכב במיטה
עם החבורות על כל גבו ונשאר רעב עד
הבוקר.
בבוקר האורח בירך את הגיס בשלום,
כאילו בלילה לא קרה דבר. גם בעל

הגיס העשיר פחד שסיפור על קמצנותו
בארוחה ועל אירועי הלילה ייודעו לקרובי
המשפחה ולשכנים והסכים לתת לאשתו
לחזור לאחים למשך כמה ימים.
האח הצעיר, זה הקרח, החלש והחולני,
חזר עם אחותו לכפר שלו במצב רוח
מרומם. בבית סיפר לאחים הגדולים שלו
איך הצליח לגבור על הגיס הקמצן. הרי
הוא לא סתם האח הצעיר. והאח הצעיר
הוא כידוע החלש והחולני ביותר

הבית לא הזכיר את אירועי הלילה ורק
חשב איך אפשר להתפטר מהר
מהאורח. תוך כדי שתיית קפה הבוקר
אמר הצעיר:
"האם תיתן לי לקחת את אחותי הביתה
לימים אחדים? או אולי יש לך סיבות
כלשהן להחזיק אותה בבית?"